

Jaké mýty kolují kolem zvířat?

Pojďte se spolu s námi podívat, s jakými pověrami se musejí potýkat obyvatelé zvířecí říše.

Černá kočka přes cestu nosí smůlu

Černé kočky jsou většinou v nemilosti. V útulcích zůstávají nejdéle, a když někomu přeběhnou přes cestu, třikrát si odplivne. To proto, aby smůla, kterou by tato událost dozajista mohla přivolat, pozbyla účinnosti. Pověra, která zatracuje černé kočky, má prý kořeny ve středověku. Dokonce se říkalo, že se do černých koček převtěluje samotný ďábel. Čarodějnicemi a čaroději se to v té době jen hemžilo, a tak není divu, že lidé měli z černé kočičí šelmičky, která navíc svítí žlutýma očima, velký strach.

Přitom je černá kočka tak elegantní a krásná. Smůlu může přinést samozřejmě nepozornému řidiči, který jede přes obec velkou rychlostí, lekne se a nabourá. Ale to se může stát i s bílou, čtyřbarevnou či zrzavou čičou.

Kočky jsou falešnice

Je pravda, že při srovnání kočky a psa se může zdát, že kočka jsou její páníčci v podstatě fuk. Ale **co někdo považuje za určité minus, jinému se právě líbí - kočka je hrdé, nezávislé a samostatné stvoření a za svým člověkem přijde, když jí se chce**, a ne tehdy, když má na ni zrovna páníček náladu. Pak mu skočí na klín, přede, i tlapičkou se zataženými drápky pohladí a dává najevo, jak moc ho má ráda. Pravda je, že rozlišuje mezi členy domácnosti - zatímco jednomu je naprosto oddaná (a dává mu to najevo), druhého může ignorovat.

Odlišně to mají venkovní kočky, které se do domu přicházejí jen nakrmit. Jinak ke svému životu lidi příliš nepotřebují. Jsou vázané na své teritorium a ne na dvounožce, kteří tam žijí.

Pes je věrný až za hrob

My, kterým psi po léta dělají společnost, to dobře víme. Psi své lidi milují a někdy je nechtějí opustit ani po smrti. Možná jste viděli film o japonském psu Hačiko rasy Akita Inu. Každý den doprovázel svého pána na vlakovou zastávku, když odjížděl do práce, a zase mu přicházel v ústřety, když se vracel. Jednoho dne se nedočkal, protože pán podlehl ve škole, kde působil, infarktu. Hačiko však vždy ve stejnou dobu až do své smrti na stanici chodil a čekal a čekal. Čas od času média přinášejí další podobné případy.

Proč je pes tolik věrný svému pánu, se dosud přesně neví. Proto, že ho člověk krmí, poskytuje mu střechu nad hlavou (často i postel) a má ho rád? Pes však miluje i toho bídňáka, který mu ubližuje a nechává ho o hladu!

Ropucha předává své bradavice

Tento obojživelník by na rozdíl od jiných žab a žabek rozhodně v soutěžích krásy neuspěl. Říká se, že na ropuchy nemáme sahat, protože by nám naskákaly bradavice. **Ve skutečnosti by se bradavice sice nevytvořily, ale citlivější jedinci mohou dostat vyrážku.** A kdybyste ropuchu čistou náhodou v odkazu na pohádkové příběhy chtěli políbit, neproměnila by se v krásného prince, ale ret by vám mohl opuchnout.

Nepravdivým mýtem pak je, že pokud se jim podíváme do očí (brr, jsou studené a vypouklé), mohou nás uhranout nebo vyvolat epileptický záchvat. A už vůbec bychom neměli věřit šarlatánům, kteří doporučují potírat ropuchou prsní nádor.

Také se o ropuchách tvrdí, že jsou spolčené s ďáblem. Důkazy na to nejsou, nicméně stvoření jsou to podivná. Tento druh žab dovede přežít ve tmě a prakticky bez potravy a vody až dva roky. Že by pomáhaly ty temné síly?

Holubičí povaha

V našich představách je holubičí povaha něžná, přátelská a mírumilovná. Vypouštějí se holubice míru, Picassovy holubice jsou protiválečným symbolem. Holoubek se s holubičkou dělí o sousta a vypadá to, jako kdyby se líbali. Když na hejno holubů houknete, ihned se rozprchnou. Často se stávají obětí kočky nebo kuny na lovu, neumějí se bránit.

Pokud byste dva holuby stejného pohlaví zavřeli do klícky, mohlo by se vám stát, že druhý den najdete jednoho z nich ležícího nohama vzhůru, protože ho ten silnější svým něžným zobáčkem ukloval.

Škvor prokousne ušní bubínek

Chudák škvor. Tento ve své podstatě užitečný hmyz, který se mimo jiné živí řadou škůdců z hmyzí říše, například mšicemi, bývá osočován, že rád leze do ucha. Poté prý v lepším případě proštípně svými klíšťky, které má na zadečku, ušní bubínek, v horším případě vlezl až do mozku, kde naklade vajíčka, z nichž se

vylíhnou malí škvoři živící se mozkovou tkání. Nic z toho podle entomologů pravda není. **Do ucha by vlezl jen velkou náhodou, pokud byste v noci leželi v trávě. Pak by rychle utíkal pryč.** A ani ten největší škvor by nedokázal ušní bubínek proštípnout.

Pověra o tom, že je škvořím hobby lézt do ucha, je ale velmi rozšířená, například na Plzeňsku, Klatovsku a Sušicku se pro škvara používá označení uchavec, na Ostravsku a Těšínsku štipka/šcypka, na Brněnsku ušák na Břeclavsku a Hodonínsku ucholář. Nejinak je tomu ve světě – v angličtině se škvor řekne earwig (což je výraz ze staré angličtiny a znamená ušní hmyz), v němčině je to ohrwurm, tedy ušní červ, ve francouzštině perce-oreille neboli prorážec uší a v ruštině uchovjortka, tedy něco jako ušní vrták. Tak kde se ty názvy vzaly?